

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.159/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe) dr. Ács Judit ügyvéd
A felperes képviselője:	(felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe) dr. Pelőcz Eszter ügyvéd
Az alperes képviselője:	(alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó kártérítési igénnyel kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (29. és 32. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 10.K.701.244/2023/28. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 120.000 (százhuszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2019. október 13-tól községi főállású polgármestereként állt foglalkoztatási jogviszonyban a felperessel. A hivatalba lépésétől kezdődően a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 71. § (2) bekezdése és (4) bekezdés b) pontja alapján havi 398.900 forint összegű illetmény, továbbá az Mötv. 71. § (1) bekezdése szerinti, az illetmény 15%-át kitevő havi 59.835 forint költségtérítés illette meg a felperesi képviselő-testület 191/2019. (X. 29.) határozatában rögzítettek szerint, amely járandóságok összegét a testület a 2/2022. (I. 14.) számú és a 3/2022. (I. 14.) számú határozataival – 2022. január 1. napjától kezdődő hatállyal – 650.000 forint illetményre és 97.500 forint költségtérítésre emelte fel.

[2] Az alperes 2023. április 17. napján a képviselő-testülethez intézett egyoldalú jognyilatkozatával bejelentette a polgármesteri megbízatásáról 2023. május 1. napi hatállyal történő lemondását, amelynek jogkövetkezményeként tisztsége a megjelölt napon megszűnt.

[3] Az alperes tisztségéből való távozását követően a felperes 2023. május 22. napján belső ellenőrzést rendelt el, amelynek keretében – egyebek mellett – vizsgálta az alperes által a 2019. és 2023. évek közötti időszakban teljesített hivatali kiküldetésekhöz kapcsolódó költségtérítések igénylésének és elszámolásának jogszerűségét, illetőleg számviteli szabályszerűségét.

[4] Az ellenőri jelentés megállapította, hogy az elszámolás alapjául szolgáló bizonylatokon a szakmai teljesítésigazolás és a pénzügyi érvényesítés egyaránt hiányos volt, a kiküldetési rendelvevényeken az útvonalat és utazási célt rögzítő rovatokat nem töltötték ki megfelelően, továbbá a bizonylatokról hiányzott a kiküldetés elrendelését igazoló aláírás is. A vizsgálat mindezeken túlmenően azt is feltárta, hogy a 2021. év vonatkozásában az alperes az államháztartási gazdálkodásra vonatkozó összeférhetlenségi szabályokat megsértve saját maga részére utalványozta a kiküldetési költségtérítések kifizetését.

A kereset és a védírat

[5] A felperes a keresetében 1.318.145 forint összegű kártérítés, valamint annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Vagyoni igényének elsődleges jogalapjaként a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 225/G. § (1) bekezdésére, míg másodlagos jogalapként a Kttv. 225/G. § (3) bekezdésének a) pontjára hivatkozott.

[6] Kereseti érvelésének súlypontjaként azt adta elő, hogy az alperes a polgármesteri tisztségéhez kapcsolódóan az illetményén felül kizárólag az Mötv. 71. § (1) bekezdésében rögzített, az illetménye 15%-át kitevő átalányjellegű költségtérítésre volt jogosult, ezen felül azonban a Kttv. polgármesterekre vonatkozó, a 225/A. - 225/M. §-aiban szabályozott különös rendelkezései alapján további útiköltség vagy egyéb költségtérítés felvételére nem tarthatott jogszerűen igényt. Rámutatott, hogy bár a Kttv. 75. § (1) bekezdés i) pontja általános jelleggel előírja a kötelezettségek teljesítése során indokoltan felmerült költségek megtérítését, e rendelkezést a Kttv. 225/L. § (1) bekezdése nem rendeli alkalmazni a polgármesteri jogviszonyra. Mindezekre figyelemmel a 2020. november 19. és 2023. március 28. napjai közötti időszakban eszközölt, az átalányköltségtérítést meghaladó kifizetések felvétele – a jogszabályi tilalom alapján – az alperes szándékos, az általában elvárható magatartás követelményét súlyosan sértő, s ekként a teljes összegű kártérítési helytállást megalapozó vétkes kötelezettségzegésének minősül.

[7] Érvelésének további dogmatikai pilléréként hangsúlyozta, hogy a polgármesteri tisztség tekintetében a hivatali kiküldetés jogintézménye fogalmilag értelmezhetetlen, minthogy a Kttv. 225/L. § (1) bekezdése nem tartalmaz a Kttv. kiküldetés szabályait rögzítő 54. §-ára vonatkozó utaló szabályt. Rámutatott arra is, hogy a kiküldetés tényének megállapítása még e norma feltételezett alkalmazhatósága esetén is kizárt lenne, figyelemmel arra, hogy a Kttv. 54. § (2) bekezdése alapján a tisztség jellegéből adódó – szokásszerűen a székhelyen kívül végzett – tevékenység nem minősülhet hivatali kiküldetésnek.

[8] Végezetül hangsúlyozta, hogy az alperes kártérítési felelősségét a jogalap hiányán túl a szabálytalan elszámolási gyakorlat is önállóan megalapozza, mivel a képviselő-testület által ténylegesen soha el nem rendelt (következésképpen a testület előtt nem is ismert) utazásokhoz kapcsolódó kiküldetési rendelvevények formai és tartalmi szempontból is elégtelenek voltak, azokból az utazás célja és elrendelője nem volt megállapítható, az elszámolások alapjául szolgáló önkormányzati kiküldetési szabályzat pedig érvényes, aláírt példány hiányában közjogi értelemben nem lépett hatályba, így nem volt alkalmazható.

[9] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Érdemi védekezésének sarkalatos pontjaként arra hivatkozott, hogy az Mötv. által biztosított 15%-os átalányköltségtérítés tényszerűen nem nyújtott elégséges fedezetet a polgármesteri feladatellátással összefüggő utazási kiadásokra. Ebből fakadóan a törvényi átalányt meghaladó gépjármű-költségtérítés kiküldetési rendelvevények alapján történő igénylését nem zárta ki jogszabályi tilalom, mi több, ezen többletjuttatások érvényesítésére a község² Közös Önkormányzati Hivatal 2020. március 1-jén hatályba lépett, a felperesi önkormányzatra is kiterjedő kiküldetési szabályzata önálló és érvényes jogalapot teremtett.

[10] Védekezése körében kiemelte, hogy a felvett összegek a polgármesteri feladatellátásához kapcsolódó utazások költségeit fedezték, amelyekről – bár a perben már nem álltak rendelkezésre – menetlevél és számla kiállítása is megtörtént, továbbá az elszámolás és kifizetés ténye folyamatosan ismert volt a képviselő-testület, a jegyző és az utalványozást végző pénzügyi munkatárs előtt, akik azt egyszer sem kifogásolták.

[11] Mindezek alapján tagadta a kártérítési felelősségét, hangsúlyozva, hogy bár a Covid járvány miatti veszélyhelyzet időszakában a kifizetések önmagának történő utalványozására valóban sor került, magatartásával sem szándékosan, sem gondatlanul nem valósított meg jogellenes károkozást, miután a kiküldetési rendelvevények alapján felvett (és összezszerűségükben nem vitatott) költségek a tisztségének ellátásával szorosan összefüggő, ténylegesen felmerült és indokolt kiadásokat fedeztek.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adva kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.318.145 forint kártérítést, valamint ezen összeg után számított törvényes mértékű késedelmi kamatot.

[13] Indokolásában rámutatott, hogy a Kttv. polgármesterekre vonatkozó – a 225/A. - 225/M. §-aiban szabályozott – különös rendelkezései egyértelműen kizárják a kötelezettségek teljesítése során felmerült költségek megtérítését előíró Kttv. 75. § (1)

bekezdés i) pontjának alkalmazását, így az alperest a tisztségével összefüggésben az illetménye 15%-át kitevő átalányköltségtérítésen felül semmilyen további költségtérítés nem illette meg; az ezen felüli indokolt kiadásait – amennyiben az átalány azokat ténylegesen nem fedezte – csak a képviselő-testület előzetes engedélyével és határozatával téríthette volna meg. Mindezekben túlmenően az alperes a kifizetések utalványozása során is szabálysértő, és a pandémiás veszélyhelyzettel sem igazolható gyakorlatot folytatott, hiszen a kiküldetési rendelvevények alapján felvett összegeket vagy utalványozás nélkül, vagy saját maga részére utalványozva, megfelelő alapbizonylatok (menetlevél, számla) hiányában, és a jegyzői felhívás ellenére szükséges háttérdokumentáció csatolása nélkül vette fel az önkormányzat házipénztárából.

[14] Megítélése szerint az alperesnek ezen eljárása során – az Mötv. 115. § (1) bekezdése alapján az önkormányzat gazdálkodásának szabályszerűségéért felelős polgármesterként – a feladatköréből adódóan nyilvánvalóan fel kellett ismernie a kialakított elszámolási és utalványozási gyakorlat jogszabályba ütköző voltát, így cselekménye a Kttv. 225/G. § (1) bekezdése szerinti szándékos károkozásnak minősül, ami megalapozza a teljes összegű kártérítést. Ezen vétkességen alapuló felelősséget az alperes kimentési érvei sem döntötték meg, mivel a bizonyítási eljárás eredménye cáfolta, hogy a képviselő-testület ténylegesen tudott volna a szabálytalan elszámolásokról: az alperes által a testületi jóváhagyás igazolásaként hivatkozott zárszámadási rendeletekben ugyanis a kiküldetések csupán gyűjtőkategóriaként szerepeltek, azokból az egyes kifizetések jogcíme, jogosultja és bizonylati alátámasztottsága nem volt megállapítható.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[15] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[16] Érvelésének középpontjában – az elsőfokú bíróság megállapításaival szemben – annak hangsúlyozása állt, hogy a képviselő-testület és a jegyző is folyamatosan és teljes körűen tisztában volt az átalányköltségtérítésen felüli útiköltségtérítés felvételének gyakorlatával. Ezt egyrészt az a tény igazolja, hogy az önkormányzat pénzügyi apparátusa a kért összegeket minden esetben – kifogás nélkül – kifizette, másrészt a 2022. május 23-i testületi ülés jegyzőkönyve is bizonyítja, miszerint a képviselők rendszeresen ráláttak a kifizetésekre, harmadrészt pedig a jegyző a tanúvallomásában maga is elismerte ezen összegek tudomásukkal történő, a háttérdokumentációk bemutatását követő kifizetésének bevett gyakorlatát.

[17] Vitatta az elsőfokú bíróság azon jogértelmezését, amely a 15%-os költségátalányt a felmerülő kiadások kizárólagos fedezeteként értékelte, arra hivatkozva, hogy ez a juttatás valójában egy adó- és járulékköteles, általános jövedelempótló kiegészítés (amely az étkezés, ruházkodás és egyéb kiadások fedezetére is szolgál), és mint ilyen, fogalmilag nem zárhatja ki az önkormányzati feladatellátás során felmerült, adómentes gépjárműhasználati költségek kiküldetési rendelvevény alapján történő önálló, utólagos elszámolását.

[18] Mindezekből álláspontja szerint okszerűen következik az is, hogy a szándékos károkozás, és az arra épülő kártérítési felelősség megállapítása fogalmilag kizárt, mivel a költségtérítési igények érvényesítése során jóhiszeműen – a munkáltató által is ismert és jóváhagyott, valamint a belső ellenőrzés és a Magyar Államkincstár által sem kifogásolt

gyakorlatot követve – az általában elvárható gondossággal járt el. Kiemelte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság által hiányolt belső szabályzatok megalkotásának elmaradása az önkormányzat törvényes működéséért felelős jegyző mulasztása, ennél fogva ezen intézményi hiányosság nem értékelhető a terhére.

[19] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, azzal az elsődleges alaki védekezéssel, hogy az alperes jogorvoslati kérelme érdemi felülbírálatra alkalmatlan, miután az a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 99. § (1) bekezdésében, valamint 100. § (2) bekezdés b) pontjában rögzített kötelező tartalmi követelményeket figyelmen kívül hagyva egyáltalán nem jelölte meg azokat az anyagi vagy eljárásjogi normákat, amelyeket az elsőfokú ítélet álláspontja szerint megsértett, és hiányzik az ehhez kapcsolódó jogi indokolás is. Az ügy érdemét illetően – az elsőfokú bíróság döntésének ténybeli és jogi megalapozottságát hangsúlyozva – változatlanul fenntartotta a perben korábban kifejtett álláspontját.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[20] A fellebbezés alaptalan.

[21] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntését a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[22] A fellebbezés érdemi elbírálhatóságának elengedhetetlen eljárásjogi előfeltétele, hogy a jogorvoslati beadvány maradéktalanul hordozza a Kp. 100. § (2) bekezdésében meghatározott kötelező tartalmi elemeket. Ennek keretében a fellebbezőnek pontosan meg kell jelölnie a támadott ítéletet, a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést – a megsértett jogszabályhely pontos megjelölésével –, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér, továbbá a másodfokú bíróság döntésére irányuló határozott kérelmet. E kógens tartalmi követelményrendszerhez szervesen kapcsolódnak a Kp. 104. § (1)-(2) bekezdésének rendelkezései, amelyek a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölésének [Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont] hiánya esetén a hiánypótlás lehetőségét főszabályként kizárják. E szigorú perrendi tilalom alól a törvény kizárólag abban a szűken értelmezendő, kivételes esetben enged eltérést, ha a fél a jogszabálysértés tényét tartalmilag ugyan helytállóan adja elő, azonban a megsértett jogszabályhely megjelölése téves. E normatív szerkezetből okszerűen következik, hogy a törvény a másodfokú bíróság számára nem általános „értelmező-kiegészítő” szerepet, hanem a fél által szabályszerűen kijelölt jogorvoslati keretek között maradó felülbírálati hatáskört telepít. Ezzel összhangban áll a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6., Kpkf.VII.45.168/2021/2.), amely szerint a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában írt törvényi követelményeknek a fél csak akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott

jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre történő hivatkozása indokait is ismerteti. A Kúria azt is kifejezetten rögzítette, hogy e tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén a felülbíráló bíróság nincs abban a helyzetben, hogy egzakt módon azonosítsa azokat az okokat, amelyek miatt a fél az elsőfokú döntést jogszabálysértőnek tartja, mivel éppen ezek az elemek jelölik ki a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit. Ennélfogva, ha a fellebbező leíró jelleggel, tartalmilag előadja ugyan a vélt ténybeli vagy jogi sérelmét, de ahhoz nem rendel hozzá konkrét, az állított jogsértéssel adekvát normatív alapot (jogszabályhelyet), amelyből az elsőfokú jogalkalmazási hiba rekonstruálható lenne, a másodfokú bíróság nem köteles – sőt, a Kp. 108. § (1) bekezdésére figyelemmel nem is jogosult – arra, hogy a hiányzó jogi érvelést a fél helyett megalkossa, s ezáltal a jogorvoslati beadvány tartalmi hiányosságait hivatalból pótolja. Ezen perrendi mulasztás jogkövetkezménye ugyanakkor nem szükségképpen a fellebbezés egészének visszautasítása, hanem az, hogy a felülbíráló bíróság az adott, anyagi vagy eljárásjogi normával kellően alá nem támasztott fellebbezési hivatkozás tekintetében érdemi felülvizsgálatot fogalmilag nem végezhet.

[23] A Kp. 2. § (2) bekezdésében rögzített tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelménye, továbbá a 2. § (4) bekezdésében foglalt, a felek kérelmeihez és nyilatkozataihoz kötöttség elve alapján sem terheli a bíróságot olyan eljárásjogi kötelezettség, hogy a fél perrendi mulasztását pótolva, mintegy hivatalból maga azonosítsa a megsértett normát, illetőleg utólagos saját jogalkalmazói levezetéssel pótolja a jogorvoslati kérelem indokolási hiányosságait. Ellenkezőleg: e rendelkezések éppen azt a kiszámítható és formához kötött perrendet szolgálják, amelyben a jogvita kereteit a félnek kell világosan kijelölnie, a bíróság pedig kizárólag ezen kijelölt keretek között gyakorolja felülbírálati hatáskörét. Ha az eljáró másodfokú bíróság a konkrét jogsértés és a megsértett jogszabályhely szabályszerű megjelölését nélkülöző, pusztán általános sérelmi állításokból mintegy hivatalból konstruálná meg a felülbírálat jogi alapját, úgy ezen eljárásával a rendelkezési elv kiüresítésén túl az ellenérdekű fél érdemi védekezéshez való jogát is súlyosan csorbítaná, mindez pedig végső soron a másodfokú felülbírálat kógens törvényi korlátainak megengedhetetlen áttörését eredményezné. E jogértelmezést alkotmányjogi szempontból is alátámasztja az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata, amely szerint a jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma az érdemi döntés magasabb fórum előtti megtámadhatósága, ugyanakkor a jogorvoslati formák, fórumok és feltételek meghatározása a törvényhozó szabályozási autonómiájába tartozik [3111/2021. (IV. 14.) AB határozat, 18/2020. (VII. 21.) AB határozat, 5/1992. (I. 30.) AB határozat]. Ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből nem vezethető le olyan bírói kötelezettség, hogy a bíróság a jogorvoslati beadvány kötelező tartalmi elemeinek hiányát a fél helyett pótolja.

[24] Ugyanakkor a fellebbezés egyes elemeinek érdemi felülbírállhatatlansága, illetőleg a jogorvoslati beadvány egészének formai visszautasítása közötti dogmatikai határvonalat meghúzva rögzítendő, hogy a Kp. – a 99. § (3) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó 48. § (1) bekezdés k) pontja, 100. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a 104. § (1)-(2) bekezdései által kijelölt normatív keretek között – kizárólag arra az esetre biztosítja a másodfokú bíróságnak a fellebbezés visszautasítására jogosító hatáskörét, ha a jogorvoslati beadvány semmilyen formában nem tartalmaz jogszabályi rendelkezésre hivatkozást. Ettől elhatárolandó az az eset, amikor a fellebbező valamely konkrét jogszabályi

rendelkezést megjelöl ugyan, de ahhoz indokolást nem fűz, avagy az a per tárgyát képező jogvitával, illetve a fellebbezés tényleges indokaival érdemi összefüggésbe nem hozható.

[25] A perbeli esetben ténybelileg ilyen volt az alperesnek a Kp. 89. § (1) bekezdés a) pontjára történt hivatkozása, amely miatt – a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja szerinti kötelezettség formális teljesítése folytán – a fellebbezés visszautasítására a felperes érvelésével szemben eljárásjogilag nem volt lehetőség. E körben az ítéltábla rámutat, hogy a fellebbezésben hivatkozott Kp. 89. § (1) bekezdés a) pontja – amely a keresetnek helyt adó ítélet esetében a közigazgatási cselekmény megváltoztatásáról, megsemmisítéséről, hatályon kívül helyezéséről rendelkezik – pusztán egy eljárásjogi, a döntés lehetséges jogkövetkezményeit rögzítő felhatalmazó norma, amely a per tárgyát képező anyagi jogi jogvita érdemi megítélésére (így különösen a kártérítési felelősség vagy a költségterítési jogosultság fennállására) vonatkozó érdemi szabályt nem tartalmaz. Ennélfogva ez a rendelkezés objektíve alkalmatlan arra, hogy egy elsőfokú ítélet anyagi jogi vagy bizonyítási hibáit vitató fellebbezés normatív alapjául szolgáljon; ráadásul e szabály fogalmilag is az elsőfokú közigazgatási peres eljárásra, a bíróságnak az alapeljárásban gyakorolt döntési jogkörére vonatkozik, így annak a másodfokú eljárásban, az elsőfokú ítéletet megalapozó jogszabálysértésként történő megjelölése dogmatikailag eleve téves és értelmezhetetlen.

[26] Ahhoz, hogy az alperes jogorvoslati kérelme érdemben felülbírálható legyen, a fellebbezésben azokat a konkrét anyagi vagy eljárásjogi normákat kellett volna pontosan megjelölnie, amelyeket álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a döntése meghozatala során ténylegesen megsértett, tévesen értelmezett vagy figyelmen kívül hagyott. A perbeli jogvita tárgyára és az alperes érdemi védekezésére tekintettel az alperesnek a felelősségét megállapító anyagi jogszabályokra – így elsősorban a polgármesteri illetmény és költségterítés szabályai körében az Mötv. 71. § (1)-(2) bekezdéseire és (4) bekezdésének b) pontjára, a polgármesteri foglalkoztatási jogviszony különös szabályai körében a Kttv. 225/A. - 225/M. §-ai releváns részeire, ezen belül különösen a Kttv. 225/G. § (1) és (3) bekezdéseire, továbbá – ha az volt az álláspontja, hogy a polgármester tekintetében is alkalmazható az indokolt költségek megtérítése vagy a kiküldetés – a Kttv. 75. § (1) bekezdésének i) pontjára és 54. §-ára kellett volna hivatkoznia. Amennyiben pedig a fellebbezés a bizonyítékértékelést, a tényállás megállapítást vagy az indokolási kötelezettséget is támadni kívánta, ehhez az eljárásjogi normákat – így különösen a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdéseit és a megfelelően alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését és 346. § (4)-(5) bekezdéseit – kellett volna megjelölnie, és ahhoz kapcsoltan bemutatnia, hogy az elsőfokú bíróság mely bizonyítékot milyen logikai, okszerűségi vagy a periratok tartalmával ellentétes hibában szenvedve értékelte. E jogszabályhelyek pusztá felsorolása azonban még önmagában nem lett volna elegendő, hanem azokat oly módon kellett volna a fellebbezésben megjelenítenie, hogy a konkrét normákhoz szorosan hozzákapcsolja azt a dogmatikai levezetést is, amely részletesen feltárja a bírósági jog- és ténykövetkeztetések hibáit, rámutatva arra, hogy az elsőfokú bíróság megállapításai (például a szándékosság fennállása vagy a képviselő-testület jóváhagyó tudomásulvételének hiánya körében) miért ellentétesek a felhívott anyagi jogi vagy eljárásjogi rendelkezésekkel. Minthogy azonban az alperes ezen eljárásjogi követelményeknek nem tett eleget, az adekvát normatív alapot és ahhoz kapcsolódó koherens jogi levezetést nélkülöző fellebbezése nem volt alkalmas az elsőfokú ítélet érdemi jogszerűségének megdöntésére.

[27] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[28] A fellebbezés eredménytelenségére tekintettel a másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire és (5) bekezdésére, valamint 82. § (3) bekezdésére figyelemmel kötelezte a pereszes alperest a másodfokú eljárásban felmerült felperesi perköltség megfizetésére, amelynek konkrét összegét – a felperes által felszámított igénynek megfelelően, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontjában foglaltakra figyelemmel – az eljárás során becsatolt, 2023. november 7. napján kelt ügyvédi megbízási szerződés 2.2. pontjában rögzített díjmegállapodás, valamint a fellebbezési ellenkérelemhez mellékelt költségjegyzékben igazolt 6 óra munkaráfordítás alapulvételével határozta meg.

[29] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és az 46. § (1) bekezdése szerint kiszámított összegű (105.452 forint) fellebbezési illeték az alperes munkavállalói költségkedvezménye folytán, a Pp. 525. §-ára figyelemmel a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[30] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 21.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró